

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 204/03-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. mája 2004 v senáte zloženom z predsedu Eduarda Bárányu a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť L. B., bytom Č., zastúpeného advokátkou JUDr. D. M., N., ktorou namietal porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 8/01 (v súčasnosti pod sp. zn. 11 C 85/2003) a v konaní vedenom pod sp. zn. Nc 29/01, a takto

r o z h o d o l :

1. Právo L. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 8/01 (v súčasnosti pod sp. zn. 11 C 85/2003) porušené nebolo.

2. Vo zvyšnej časti sťažnosti L. B. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2003 doručená sťažnosť L. B., bytom Č. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. M., N., ktorou namietal porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 8/01 (v súčasnosti pod sp. zn. 11 C 85/2003) a v konaní vedenom pod sp. zn. Nc 29/01.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu 16. septembra 2003 a podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ju uznesením č. k. III. ÚS 204/03-9 prijal na ďalšie konanie. Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania, ktoré vzhľadom na charakter konania nemohlo prispieť k ďalšiemu objasneniu veci.

Sťažovateľ (v konaní pred okresným súdom navrhovateľ) podal návrh na zaplatenie pohľadávky 603 265 Sk s prísl., ktorý bol 29. septembra 2000 doručený Okresnému súdu Snina. Následne Okresný súd Snina odstúpil tento návrh okresnému súdu. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že na základe návrhu bol okresným súdom vydaný platobný rozkaz č. k. 1 Rob 936/00-15 z 22. novembra 2000. Odporca 28. decembra 2000 podal proti platobného rozkazu odpor aj napriek tomu, že ešte pred podaním návrhu na súd pohľadávku písomne uznal listom z 26. apríla 2000. Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd sa zameral na predvolanie navrhovateľa a jeho osobnú účasť na pojednávaní. Právna zástupkyňa

ospravedlňovala jeho neúčast' na pojednávaní zlým zdravotným stavom a vysokým vekom a žiadala jeho vypočutie na Okresnom súde Topoľčany. Okresný súd však trval na osobnej účasti navrhovateľa na pojednávaní a až po niekoľkých márne vytyčených pojednávaniach predvolal na pojednávanie a vypočul jeho zaťa, ktorý však s predmetom sporu nemá nič spoločné. V ďalšom konaní bol navrhovateľ zastupovaný na základe substitučnej plnej moci JUDr. Š. J. Od marca 2002 sa právna zástupkyňa navrhovateľa dohodla s JUDr. Š. J. na skončení substitučnej plnej moci a sama zastupuje navrhovateľa. Odporca sa na jednotlivé pojednávania nedostavoval a sústavne predkladal doklad o práceneschopnosti. Právna zástupkyňa navrhovateľa vybavenie veci okresným súdom urgovala podaním sťažnosti Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ale ani po urgenciách sa situácia nezmenila a okresný súd v konaniach nepokračoval tak, aby spor smeroval k ukončeniu. Právna zástupkyňa navrhovateľa prejednala vec so zákonným sudcom a zmenila petit na vydanie rozsudku o uznaní dlhu. Zmenu petitu podala okresnému súdu 2. mája 2003 s odôvodnením, že odporca v 1. rade dlh v celom rozsahu uznal a zaviazal sa tento uhradiť, a požiadala podľa § 153 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku o vydanie rozsudku pre uznanie dlhu. Na požiadanie zákonného sudcu právna zástupkyňa navrhovateľa predložila doklad Obecného úradu v Č. o tom, že navrhovateľ je súkromne hospodáriaci roľník. Následne bola vec odňatá JUDr. D. a bola pridelená Mgr. T. a konanie je vedené pod sp. zn. 11 C 85/2003.

Okrem toho v sťažnosti je uvedené, že okresný súd nevybavil riadne a včas návrh navrhovateľa na vydanie predbežného opatrenia, ktorý bol podaný 18. júna 2001. Návrh bol vedený pod sp. zn. Nc 29/01 a súd o ňom vôbec nekonal. Zákonný sudca urobil vo veci iba jeden úkon, a to doručenie opisu návrhu na vyjadrenie odporcovi. Právna zástupkyňa v sťažnosti tvrdí, že 26. marca 2003 sa osobne dostavila na okresný súd, aby zistila, prečo nebolo predbežné opatrenie vydané, podpredsedníčka okresného súdu JUDr. A. L. jej vysvetlila, že bol pozastavený výkon funkcie sudcu, ktorý mal vec pridelenú, a disciplinárne konanie voči nemu nebolo právoplatne skončené. Podľa názoru právnej zástupkyne navrhovateľa návrh na vydanie predbežného opatrenia nemá nič spoločné s disciplinárnym konaním voči zákonnému sudcovi, a preto súd zapríčinil prieťahy v konaní o vydanie predbežného opatrenia takmer dva roky.

Sťažovateľ vzhľadom na prietahy v konaní spôsobené okresným súdom navrhol ústavnému súdu, aby po predbežnom prerokovaní sťažnosť prijal na ďalšie konanie a po prerokovaní sťažnosti zohľadnil aj utrpenú nemajetkovú ujmu, najmä stav právnej neistoty, úzkosti s ohľadom na jeho vek a zlý zdravotný stav a rozhodol, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo okresným súdom porušené.

Podpredsedníčka okresného súdu sa na výzvu ústavného súdu vyjadrila k sťažnosti podaním doručeným ústavnému súdu 27. októbra 2003. Vo vyjadrení uviedla, že vec sp. zn. 15 Cb 8/01 napadla na okresný súd 29. septembra 2000 a bola zapísaná do registra „Cb“ ako obchodná vec. Zákonným sudcom podľa rozvrhu práce bol JUDr. V. D. Predmetom žaloby bolo zaplatenie pohľadávky 603 265 Sk s prísl. Zdôraznila, že v tej istej veci a medzi tými istými účastníkmi boli podané dva návrhy. Druhý návrh bol okresnému súdu doručený 18. júna 2001. Okresný súd uznesením sp. zn. 9 C 836/01 v poradí druhé konanie zastavil. Krajský súd v Prešove potvrdil uznesenie okresného súdu a hodnotil zastavené konanie ako správne z dôvodu litispendencie. Rozhodnutie o zastavení konania vo veci sp. zn. 9 C 836/01 nadobudlo právoplatnosť 31. januára 2003. Spis bol z Krajského súdu v Prešove vrátený okresnému súdu 16. januára 2003. Ďalej vo vyjadrení podala prehľad spisu, z ktorého vyplýva, že vo veci sp. zn. 15 Cb 8/01 (v súčasnej dobe vedenej pod sp. zn. 11 C 85/2003) súd nariadil pojednávania, ktoré neboli uskutočňované pre neúčast' ako navrhovateľa, tak i odporcov v 1. a 2. rade. Poukázala na to, že sťažovateľ sa nedostavoval na pojednávania, ale vzhľadom na vzdialenosť jeho bydliska od procesného súdu i zdravotné dôvody súdu nič nebránilo zabezpečiť jeho výsluch pred dožiadaným súdom. Podľa jej tvrdenia odporcovia takmer stále predkladali ospravedlnenia svojej neúčasti na pojednávani doložené potvrdením o práceneschopnosti. Okresný súd nariadil aj predvedenie odporcov na pojednávanie, ale Obvodné oddelenie Policajného zboru v Snine (ďalej len „obvodné oddelenie“) ani v jednom prípade odporcov na pojednávanie nepredviedlo. Ani uloženie poriadkovej pokuty odporkyňi v 2. rade nemalo žiaden účinok. Rovnako aj navrhovateľ a jeho právna zástupkyňa či právny zástupca na základe substitučnej plnej moci sa nedostavovali pred procesný súd a nie vždy svoju neprítomnosť ospravedlnili. To, že sudca vo veci konal ako vo veci obchodnej a neskôr ju previedol do registra občianskoprávných vecí, nemá priamy vplyv na plynulosť konania súdu, lebo súd nebol vo

veci nečinný okrem obdobia, keď bol spis zaslaný Krajskému súdu v Prešove. Právna zástupkyňa navrhovateľa nemala prehľad o podaných návrhoch, k návrhu na začatie konania nepredložila dôležité písomné doklady, ktoré až na výzvu súdu doručovala v priebehu konania.

Ku konaniu vedenému pod sp. zn. Nc 29/01 o vydanie predbežného opatrenia uviedla, že návrh bol súdu doručený 18. júna 2001 a vec bola zapísaná do registra „Nc“ a bola pridelená podľa rozvrhu práce na vybavenie sudcovi JUDr. Š. P., ktorý vyzval odporcov na vyjadrenie k návrhu navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Odporca sa vyjadril k návrhu písomne 14. augusta 2001. Súdny poplatok v tomto spise chýbal, lebo bol zaplatený právnou zástupkyňou a zaslaný ku konaniu sp. zn. 9 C 836/01. O tom však sudca nevedel, lebo poplatok bol zaplatený v kolkových známkach na liste právnej zástupkyne, kde je napísané, že poplatok zasiela ku konaniu sp. zn. 9 C 836/01. Sudca mal zámer zastaviť konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, ale tak neurobil, pretože 4. decembra 2001 mu bol v dôsledku začatia disciplinárneho konania pozastavený výkon funkcie sudcu. Právna zástupkyňa navrhovateľa 26. marca 2003 zobrala návrh na vydanie predbežného opatrenia späť a súd konanie uznesením zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 23. apríla 2003.

II.

Ku konaniu vedenému pod sp. zn. 15 Cb 8/01(v súčasnosti pod sp. zn. 11 C 85/2003)

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa, vyjadrenia podpredsedníčky okresného súdu a hlavne spisu okresného súdu sp. zn. 15 Cb 8/01 zistil nasledovný priebeh a stav tohto konania:

Návrh na začatie konania bol okresnému súdu doručený 29. septembra 2000, na základe ktorého bol vydaný platobný rozkaz č. k. 1 Rob 939/00-15. Proti platobnému rozkazu bol 3. januára 2001 podaný odpor odporcom v 2. rade. Od 2. februára 2001, keď sa

konalo prvé pojednávanie vo veci, do dátumu posledného pojednávania, teda do 23. marca 2004, boli pojednávania nariadené v súhrne 22-krát, napriek tomu nie je vo veci rozhodnuté. Jednotlivé pojednávania boli odročené predovšetkým z dôvodu neúčasti na pojednávaní odporcov v 1. a 2. rade, ale aj sťažovateľa a jeho právnej zástupkyne. Sťažovateľ sa nezúčastnil na pojednávaní ani raz, avšak jeho právna zástupkyňa aj substitučný právny zástupca žiadali okresný súd, aby bol o jeho vypočutie dožiadaný Okresný súd Nitra alebo Okresný súd Topoľčany z dôvodu vysokého veku a zlého zdravotného stavu. Okresný súd sa týmito žiadosťami nezaoberal. Právna zástupkyňa sťažovateľa alebo substitučný právny zástupca sa na vytýčených pojednávaniach nezúčastnili celkom 11-krát a právna zástupkyňa iba 2-krát ospravedlnila svoju neúčasť z dôvodu práceneschopnosti. Odporcovia v 1. a 2. rade sa na vytýčených pojednávaniach nezúčastňovali a spravidla striedavo ospravedlňovali svoju neúčasť z dôvodu práceneschopnosti. Okresný súd sa listami zo 4. decembra 2001 a 4. januára 2002 obrátil na obvodné oddelenie so žiadosťou o predvedenie odporcov v 1. a 2. rade na pojednávanie, pretože sa na jednotlivé pojednávania nedostavujú. Ani v jednom prípade odporcovia neboli predvedení, pretože ako 4. januára 2002, tak aj 25. januára 2002 bola odporkyňa v 2. rade práceneschopná a odporca v 1. rade odcestoval a nenachádzal sa v mieste svojho trvalého bydliska. Okresný súd na pojednávaní 25. marca 2003 uložil poriadkovú pokutu odporkyňi v 2. rade, ale aj napriek nej sa na nasledujúcom pojednávaní 29. apríla 2003 nezúčastnil žiaden z odporcov, a to aj napriek tomu, že okresný súd znova požiadal obvodné oddelenie o ich predvedenie na pojednávanie. Obvodné oddelenie oznámilo súdu, že predvedenie nie je možné, pretože odporca v 1. rade bol práceneschopný a odporkyňa v 2. rade nebola doma. Odporcovia niekoľkokrát nemali vykázané doručenie, pretože nepreberali zásielky, a preto okresný súd listom z 13. októbra 2003 požiadal obvodné oddelenie o doručenie zásielky do vlastných rúk odporcov prostredníctvom polície. Napriek tomu, že okresný súd sa listom obrátil na obvodné oddelenie, nedoručil zásielky obvodnému oddeleniu, a preto k ich doručeniu nedošlo. Aj napriek tomu, že okresným súdom bolo vytýčených 22 pojednávanií, iba na pojednávaní 31. mája 2002 bol vypočutý substitučný právny zástupca navrhovateľa, odporca v 1. rade a právny zástupca odporkyne v 2. rade, na pojednávaní 3. septembra 2002 bol vypočutý svedok J. M. v neprítomnosti navrhovateľa, jeho právneho zástupcu a odporcov v 1. a 2. rade a na poslednom pojednávaní, t. j. 23. marca 2004, bol

znova vypočutý odporca v 1. rade. Okrem toho okresný súd uznesením sp. zn. 11 C 85/2003 z 24. októbra 2003 rozhodol, že zamietá návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorý bol okresnému súdu doručený 14. októbra 2003. Proti tomuto uzneseniu bolo navrhovateľom podané odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 2 Co 545/03-138 zo 16. januára 2004, a to tak, že zmenil uznesenie okresného súdu.

Právna zástupkyňa sťažovateľa sa obrátila na okresný súd so žiadosťou o zmenu petitu. Žiadosť bola okresnému súdu doručená 5. mája 2003. Okresný súd o návrhu na zmenu petitu doteraz nerozhodol.

III.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, každý má právo na to, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitosť veci, správanie účastníkov a postup súdu (II. ÚS 79/97, I. ÚS 70/98, I. ÚS 3/00).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98).

Pokiaľ ide o kritérium „zložitosť veci“, ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97 a iné) relevantnú pre rozhodnutie, ako aj právnu povahu veci, pričom na základe týchto hľadísk konanie o zaplatenie pohľadávky ústavný súd nehodnotil ako zložitú vec.

Pri kritériu „správanie účastníkov“ ústavný súd zistil, že na pojednávanie sa neustanovovali odporcovia v 1. a 2. rade, no spravidla svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnili z dôvodu práceneschopnosti. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa na jednotlivých pojednávaniach nezúčastňoval, no jeho právna zástupkyňa žiadala okresný súd, aby bol vypočutý prostredníctvom dožiadaného súdu z dôvodu jeho vysokého veku a zlého zdravotného stavu. Na druhej strane je potrebné uviesť, že aj právna zástupkyňa, resp. substitučný právny zástupca sa na pojednávaniach nezúčastnili 11-krát, pričom právna zástupkyňa svoju neúčast' ospravedlnila iba dvakrát z dôvodu práceneschopnosti. Na pojednávaniach, na ktorých nebola prítomná právna zástupkyňa sťažovateľa, stále neboli prítomní buď obidvaja odporcovia, alebo aspoň jeden z nich. Na základe vyššie uvedeného ústavný súd konštatoval, že na priet'ahoch v preskúmvanom konaní sa podieľali predovšetkým odporcovia tým, že sa neustanovovali na pojednávania a nepreberali zásielky zo súdu, ale do určitej miery aj právna zástupkyňa sťažovateľa.

Tretím hodnotiacim kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní toho, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu označených základných práv, ústavný súd zistil, že okresný súd v danej veci konal, ale pre neúčast' predovšetkým odporcov na pojednávaní bol nútený jednotlivé pojednávania odročiť. Okresný súd podľa § 53 Občianskeho súdneho poriadku uložil poriadkovú pokutu odporcovi v 2. rade, opakovane sa obrátil na obvodné oddelenia a žiadal o predvedenie odporcov na pojednávanie. Okresný súd urobil niekoľko chýb v priebehu konania (nevypočutie navrhovateľa dožiadaným súdom, neodovzdanie zásielok na doručenie polícii, nerozhodnutie o návrhu na zmenu petitu). Tieto pochybenia okresného

súdu však vo svojom súhrne nemali podstatný vplyv na dĺžku konania. Rovnako nemožno vytknúť okresnému súdu to, že sa neobrátil s podnetom pre porušenie § 169b Trestného zákona na orgány činné v trestnom konaní, pretože odporcovia spravidla svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnili z dôvodu práceneschopnosti.

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01).

Ústavný súd postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 8/01 (v súčasnosti pod sp. zn. 11 C 85/2003) vyhodnotil ako konanie, ktoré aj napriek dlhému časovému obdobiu (3 roky a 7 mesiacov) smeruje zo strany súdu k odstráneniu právnej neistoty s'ťažovateľa v jeho veci, a preto konštatoval, že základné právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v tomto konaní porušené nebolo.

IV.

Ku konaniu vedenému pod sp. zn. Nc 29/01

Ústavný súd na základe s'ťažnosti s'ťažovateľa, vyjadrenia podpredsedníčky okresného súdu a hlavne spisu okresného súdu sp. zn. Nc 29/01 zistil nasledovný priebeh a stav tohto konania:

Návrh na vydanie predbežného opatrenia bol okresnému súdu doručený 18. júna 2001. Na základe výzvy okresného súdu bolo 14. augusta 2001 doručené vyjadrenie k návrhu od odporcu v 1. rade.

Z vyjadrenia podpredsedníčky okresného súdu vyplýva, že vec vedená pod sp. zn. Nc 29/01 ako vec nevybavená z roku 2001 nedopatrením nebola pridelená na ďalšie

konanie inému sudcovi po tom, ako bol pozastavený výkon sudcovskej funkcie sudcovi JUDr. Š. P. Podpredsedníčka súdu túto skutočnosť oznámila právnej zástupkyňi sťažovateľa listom zo 4. marca 2003 a žiadala ju, aby sa vyjadrila, či naďalej trvá na návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

Právna zástupkyňa sťažovateľa listom, ktorý bol okresnému súdu doručený 17. marca 2003, oznámila, že trvá na vydaní predbežného opatrenia podľa návrhu podaného ešte v roku 2001. Právna zástupkyňa sťažovateľa následne 26. marca 2003 zobrala návrh na vydanie predbežného opatrenia späť ako neaktuálny a žiadala vrátiť súdny poplatok. Okresný súd uznesením č. k. Nc 29/01-13 z 26. marca 2003 zastavil konanie a rozhodol o vrátení zaplateného súdneho poplatku. Uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 23. apríla 2003.

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti uznesením č. k. III ÚS 204/03-9 prijal na ďalšie konanie sťažnosť aj v časti namietajúcej porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom pod sp. zn. Nc 29/01. Pri prijatí sťažnosti vychádzal z tvrdenia obsiahnutého v sťažnosti, v ktorom právna zástupkyňa sťažovateľa uvádza, že 26. marca 2003 sa osobne dostavila na okresný súd za účelom zistenia, z akého dôvodu nebolo vydané predbežné opatrenie. Podpredsedníčka okresného súdu to zdôvodnila tým, že sudcovi konajúcemu vo veci bol pozastavený výkon funkcie sudcu v decembri 2001 a doteraz nebolo disciplinárne konanie právoplatne skončené. Právna zástupkyňa ďalej uviedla, že je toho názoru, že návrh na vydanie predbežného opatrenia nemá nič spoločné s disciplinárnym konaním vedeným proti zákonnému sudcovi, a preto okresný súd zapríčinil prietahy v konaní o vydanie predbežného opatrenia takmer dva roky. Predbežné opatrenie má byť vydané v lehote do 30 dní od doručenia návrhu podľa § 75 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku. V sťažnosti nie je ani zmienka o späťvzati návrhu a vydaní uznesenia o zastavení konania.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia

štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98).

Vzhľadom na to, že v konaní vedenom pod sp. zn. Nc 29/01 bolo právoplatne rozhodnuté 23. apríla 2003, teda štyri mesiace pred podaním sťažnosti, ústavný súd sťažnosti v časti namietajúcej porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevyhovuje, pretože právoplatnosťou rozhodnutia bol dosiahnutý účel práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal okrem vyslovenia porušenia práva na konanie bez zbytočných prietáhov aj rozhodnutie o tom, aby ústavný súd zakázal okresnému súdu pokračovať v porušovaní práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a aby priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch v sume 600 000 Sk.

V zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil svojou nečinnosťou, vo veci konal podľa osobitných predpisov. V zmysle odseku 4 citovaného ustanovenia môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Z uvedeného vyplýva, že oba výroky sú viazané na vyhovenie vo veci samej. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd vyslovil, že označené základné práva porušené neboli, uvedenými návrhmi sa pri svojom rozhodovaní nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2004